

EEN HINDOE-PELGRIMS RUSTPLAATS.

Tegenover enkele huizen van rijke lieden in Indië, of voor een of ander heilig water vindt men rustplaatsen voor pelgrims, hoedanig wij eene hier boven afgebeeld vinden. Zij zijn meestal gewijd aan Gunesj, den god der wijsheid, die met een olifantskop wordt afgebeeld.

Somtijds zijn deze rustplaatsen zoo ruim, dat zij wel honderden personen kunnen bevatten. Op de lange togten naar en van de heiligdommen hunner goden vinden arme pelgrims en bedevaartgangers schaduw en verkwikking onder deze ruime daken.

Voor de oprigting van deze schuilplaatsen worden ontzaggelijke sommen gelds besteed. De rijke vromen gelooven dat zij door zulke uitgaven zich verdienstelijk maken en hunne goden behagen. Zij hebben een zeker gevoel dat de eene of andere verzoening moet aangebracht worden voor hunne zonden, ten einde zich daardoor den zegen en het geluk in de andere wereld te verwerven. Dat doen zij, die nog niet geleerd hebben dat het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon alleen, van alle zonden reinigt.

T M L.

TWEE GRIJSAARDS, DIE WEDER JONG WERDEN.

Reeds sedert twee jaren hebben de voorbijgangers aan de kerk der barrevoeters in de kleine stad Rochdale in Engeland iederen zondagavond een drie-en-tachtigjarigen grijsaard kunnen opmerken, die aan de deur der kerk den leeraar opwacht, en daarna aandachtig de godsdienst-oefening bijwoont. Dezen man heette Laurens. Hij had vóór vijf-en-vijftig met zijne jonge vrouw en zijne drie kinderen, met de nijpendste armoede te kampen gehad, en geraakte daardoor aan den drank. Margaretha, de vrouw van Laurens, eene stille en nauwgezette Christin, verdroeg gedurende drie-en-vijftig jaren, met voorbeeldig geduld en zachtmoedigheid de mishandelingen van haren echtgenoot. Er was geene mishandeling denkbaar, die deze goddelooze man haar niet aandeed; maar zij hief gedurig haar hart tot God op, en zond een vurig gebed ten hemel, den Heere smeekende, het leven van haren man toch niet af te snijden, terwijl hij nog in den maalstroom der zonde verkeerde, maar hem integendeel te sparen totdat hij tot het bewustzijn zijner ellende geraakte, en den vrede door het geloof in Jezus Christus had gezocht en gevonden. Een zijner zonen trad in het huwelijk, en ging in een nabijgelegen dorp wonen. Hij was een goed muzikant, en de fluit was zijn lievelings-instrument. Op zekeren avond kwam hij met zijne fluit in de stad en trad bij zijne ouders binnen. „Willem,” zeide zijn vader, „waar gaat gij dan toch heen met uwe fluit!”

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VII.

„Naar de kerk der barrevoeters,” antwoordde Willem.

„Naar de kerk der barrevoeters! naar de kerk der barrevoeters! ik heb daar reeds meer van hooren spreken. Ik zou wel lust gevoelen, er met u heen te gaan; want mijne voeten zijn inderdaad zeer slecht voorzien!” — „Och ja, Laurens, doe dat! Gij zult Willem hooren spelen,” zeide zijne vrouw, „het is reeds lang geleden dat ik hem niet heb gehoord.”

Zoodra zij naar de kerk waren gegaan, ging de christelijke vrouw naar haar zolderkamertje, knielde neder en bad gedurende geruimen tijd den Heer, haar nog dienzeliden avond hare bede, die zij reeds gedurende zooveel jaren tot Hem opzond, te willen verleen, namelijk de bekeering van haren echtgenoot. De woorden, die door den leeraar tot tekst genomen waren, luidden: „Onze God, dien wij gedurig dienen, kan ons verlossen.” (Dan. 3: 15, 16, 17; — 6: 16.) Hij stelde zijne toehoorders de tegenwoordigheid van den engel des Heeren voor te midden der drie jeugdige Israëlitiden die in den gloeienden oven waren geworpen, benevens Daniël, die door den Heer uit den muil der leeuwen was verlost. Terwijl hij bevestigde, dat elk kind van God, dat in gevaar verkeert, hetzij zienlijk, hetzij onzienlijk, door eene hemelsche wacht wordt omringd, roerde de Heilige Geest het hart van Laurens, den diep verhardten zondaar aan, en deed hem de waarheid des Evangelies in volle kracht beseffen.

Laurens kwam diep getroffen te huis. Hij ging bij het vuur zitten, liet de beide handen op de kniën rusten, en hield de oogen strak op de gloeiende kolen gevestigd. Zijne vrouw zag hem eenigzins onrustig aan, maar bewaarde het stilzwijgen.

Eindelijk riep hij uit: „Indien ik ooit een beschermengel krijg, dan zal het een zwarte engel zijn.” — „Wat zegt gij daar?” antwoordde de oude Snel, „waar denkt gij aan?” — „Ik zeg dat ik een ellendig mensch, en zoo als ik vrees voor eeuwig verloren ben. Voor de eerste maal in mijn leven zie ik hoe gelukkig de Christenen zijn. O! wat worden zij goed bewaakt! God weet hen te verlossen! Nu begrijp ik, waarom gij zoo geduldig mijn slecht gedrag hebt kunnen doorstaan, en waarom gij nooit iets hebt gezegd, wanneer ik u beleedigde en mishandelde; gij hebt God gediend, en Hij heeft u verlost.”

Nooit had Laurens met zoo veel ernst en hartelijkheid gesproken. De oude vrouw was opgestaan, en plaatste zich met gevouwen handen en met tranen gevulde oogen voor hem. Zij kon van aandoening schier geen woord uitbrengen. Eindelijk zeide zij: „O Laurens, waarde Laurens! gij kunt wel een witten engel bekomen! Gij kunt ook eene heerlijke en schitterende wacht krijgen; de Heer heeft u juist daarom zooveel jaren laten leven; en dat heb ik Hem juist meer dan tien duizend maal gevraagd; zou God waarlijk mijn gebed hebben verhoord? O Laurens! Laurens! ik bid u, wanhoop niet aan de langmoedigheid Gods. Hij vergeeft de ongerechtigheid, de overtreding en de zonde, wanneer de zondaar om vergeving vraagt ter wille der verdiensten van onzen Heiland.”

20